

Arrest

nr. 165 456 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die het statuut van langdurig ingezetene heeft in Italië, diende op 13 augustus 2013 een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 22 november 2013 verzoeker tot een tijdelijk verblijf, meer specifiek tot en met 15 januari 2014, in het Rijk te machtigen. Er werd in deze beslissing aangegeven dat een verlenging van de aan verzoeker toegekende verblijfsmachtiging mogelijk was na voorlegging van een geldige arbeidskaart B, een geldige arbeidsovereenkomst, loonfiches en een recent attest van het OCMW waaruit blijkt dat geen steun werd uitgekeerd.

1.3. Op 6 februari 2014 nam de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid de beslissing om verzoeker geen arbeidskaart B toe te staan.

1.4. Verzoeker werd op 8 juli 2014 bij een controle werkend aangetroffen en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 8 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"De heer:
naam: [S.]
voornaam: [M.]
[...]
nationaliteit: India*

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 08.07.2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14 :

x artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 8 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de heer:
naam: [S.]
voornaam: [M.]
[...]
nationaliteit: India*

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan [...]

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor zwartwerk. Een PV zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie. Tevens beschikt betrokkene niet over een officieel adres in België. Redenen waarom hem een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert. Hij stelt tevens dat verzoeker zijn belang bij het beroep tegen de eerste bestreden beslissing niet kan ontleen aan de tweede bestreden beslissing, aangezien het om twee afzonderlijke beslissingen gaat met een onderscheiden motivering.

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen. Tevens moet worden geduimd dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk is vermeld dat eerste bestreden beslissing *“gepaard [gaat] met dit inreisverbod.”* De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal derhalve gevolgen hebben wat betreft de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing, die evenzeer wordt aangevochten. In deze omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 41, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.3.1.

Dat verzoeker overeenkomstig het art. 7, al. 1, 8° Vw. een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd zonder dat een termijn om het grondgebied te verlaten werd bepaald.

Dat het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten derhalve in strijd is met de art. 7, al. 1 en 74/14 Vw. nu het art. 7, al. 1 Vw. uitdrukkelijk stelt dat verweerder een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten kan afgeven en het art. 74/14 Vw. uitdrukkelijk stelt dat de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten.

Dat geenszins door verweerder wordt gemotiveerd waarom hij in casu afziet van het afgeven van een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, terwijl deze termijn in de art. 7, al. 1 en 74/14 Vw. uitdrukkelijk wordt voorzien.

Dat derhalve het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met het art. 7, al. 1 en 74/14 Vw. en de motiveringsplicht.

2.3.2.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend bevel gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij art. 2 Vw. vereiste documenten.

Dat echter door verweerder geenszins werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker in bezit is van zijn geldige Indische reispas (welke hij spijtig genoeg in België heeft verloren, doch hiervan aangifte heeft gedaan bij de politie, cf. stuk 2) en een geldige Italiaanse verblijfskaart (welke echter door de politie onterecht in beslag werd genomen bij de controle dd. 8.07.2014, cf. stukken 3 en 4) en hij derhalve wel degelijk in het bezit was van de bij art. 2 Vw. vereiste documenten.

Dat echter verzoeker door verweerder daaropvolgend onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 2 jaar wordt betekend zonder dat rekening wordt gehouden met de geldige Indische reispas en de geldige Italiaanse verblijfskaart van verzoeker en met verklaringen van verzoeker dienaangaande (cf. stukken 2 en 3).

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 2 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met de geldige Indische reispas en de geldige Italiaanse verblijfskaart van verzoeker en met verklaringen van verzoeker dienaangaande.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 2 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de geldige Indische reispas en de Italiaanse verblijfskaart van verzoeker en met verklaringen van verzoeker dienaangaande.

2.3.3.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel en inreisverbod enkel gemotiveerd heeft omdat verzoeker niet in het bezit zou zijn van de bij art. 2 Vw. vereiste documenten en op basis van het feit dat verzoeker in België een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband zou hebben uitgeoefend, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Uit een dergelijke motivering blijkt dan ook niet of verweerder bij het inreisverbod en de duur ervan rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en met verzoekers gezondheidstoestand.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

2.3.4.

Dat verzoeker in het bezit is van een Italiaanse verblijfskaart "permesso di soggiorno" (cf. stuk 3), welke hem toelaat vrij te reizen op het grondgebied van de Europese Unie.

Deze verblijfskaart werd echter door de politie bij de controle dd. 8.07.2014 onterecht in beslag genomen.

Dat derhalve aan verzoeker, die in het bezit is van een geldige Italiaanse verblijfskaart "permesso di soggiorno", geen inreisverbod kan worden opgelegd.

Dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker ondermeer strijdig is met het recht op binnenkomst in België door burgers van de Unie en hun familieleden, voorzien in het art. 41Vw."

3.2.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, uiteengezet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en omdat hij een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat hij aan verzoeker, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn toekende om het grondgebied te verlaten gezien het bestaan van een risico op onderduiken. Verzoekers bewering dat verweerder naliet te motiveren waarom hij geen termijn van dertig dagen voorzag om het grondgebied te verlaten mist derhalve feitelijke grondslag. In de tweede bestreden beslissing wordt geduïd dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker een inreisverbod gedurende twee jaar wordt opgelegd aangezien hem geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt nog vermeld dat verzoeker werd betrapt op zwartwerk en dat hij niet over een officieel adres in het Rijk beschikt. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Gelet op de vaststelling dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk is uiteengezet waarom aan verzoeker geen termijn van dertig dagen is toegekend om het grondgebied te verlaten kan hij ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet werden geschonden omdat deze toelichting ontbreekt.

3.2.3. Door uiteen te zetten dat hij zijn paspoort heeft verloren toont verzoeker daarnaast niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker bevestigt door erop te wijzen dat hij niet langer een paspoort heeft omdat hij dit reisdocument heeft verloren net verweerders standpunt dat hij niet over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten beschikt. Verzoekers betoog dat hij zijn reispas heeft verloren en dat hij beschikte over een Italiaanse verblijfskaart doet ook geen afbreuk aan de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen en laat niet toe te concluderen dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot deze beslissingen is gekomen. Verweerder dient, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, ook niet te motiveren waarom hij geen rekening houdt met een document dat niet kan worden voorgelegd. De formele motiveringsplicht impliceert immers niet dat wat evident is nader dient te worden uiteengezet.

De beschouwingen van verzoeker in het tweede onderdeel van zijn middel laten bijgevolg niet toe een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging vast te stellen.

Verzoeker verliest daarenboven uit het oog dat verweerder tevens een tweede motief heeft vermeld in de eerste bestreden beslissing, met name dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder de vereiste machtiging, en dat dit motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat hij een belang heeft bij zijn grief dat verweerder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden door te motiveren dat hij geen houder was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan aan te geven dat niet blijkt dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien dat een belemmering zou kunnen vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst naar het hoger belang van het kind, doch hij is geen kind en heeft nooit aangegeven een kind te hebben. Hij stelt dat ook zijn gezins- en familieleden in aanmerking moet worden genomen, doch uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat hij enig gezins- of familieleden in België heeft dat zou kunnen worden geraakt door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker, die werkend werd aangetroffen en voorheen een medisch attest neerlegde waarin wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan ziekten die de volksgezondheid kunnen bedreigen, maakt ook niet aannemelijk dat hij enig gezondheidsprobleem heeft waarmee verweerder onterecht geen rekening heeft gehouden. Verzoeker toont niet aan dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden en maakt zelfs niet aannemelijk dat hij enig belang heeft bij zijn grief, nu hij geen concrete gegevens aanbrengt waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden en die bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing alsnog in aanmerking zouden moeten worden genomen.

Artikel 74/13 van Vreemdelingenwet legt verweerder geen bijkomende motiveringsverplichting op, zodat verzoeker ook niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de motiveringsplicht heeft geschonden door niet te verwijzen naar zijn gezins- en familieleden en zijn gezondheidstoestand. Zoals reeds gesteld toont verzoeker ook niet aan dat hij een gezin of familieleden in België heeft of dat bij hem enig medisch probleem werd vastgesteld, zodat ook niet kan worden ingezien waarom verweerder hieromtrent enige vermelding in de bestreden beslissing zou dienen op te nemen.

3.2.5. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij in het derde onderdeel van zijn middel voorhoudt dat verweerder het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.6. Aangezien verzoeker geen burger van de Unie is en hij niet aannemelijk maakt dat hij een familielid van een burger van de Unie is en artikel 41 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is op deze categorieën van vreemdelingen kan niet worden geconcludeerd dat verweerder voormelde wetsbepaling in casu heeft geschonden door de bestreden beslissingen te nemen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK